

„Meglátja a föld minden határa Istenünk szabadítását.” (Iz 52,10)

Babilonba száműzve Izrael népe mindent elvesztett: földjét, királyát, templomát, és ezzel együtt a lehetőséget is, hogy imádja Istent, aki korábban kivezette őket Egyiptomból.

De íme, egy próféta hangja megdöbbenő kijelentést tesz: ideje hazatérni.

Isten ismét hatalommal fog közbeavatkozni, és az izraelitákat a sivatagon át Jeruzsálembe vezeti, és a föld minden népe tanúja lesz e csodálatos eseménynek.

„Meglátja a föld minden határa Istenünk szabadítását.”

A hírek ma is tele vannak rémisztő eseményekkel: az emberek egyes országokban munkanélküliekké válnak, nemcsak az állásukat, de az egészségüket, a biztonságukat és a méltóságukat is elveszítik. Főleg a fiatalok jövője kerül veszélybe a háború és a klímaváltozás által okozott szegénység miatt ezekben az országokban. Egész népek élnek át, hogy nincs többé országuk, nincs béke és szabadság.

Egy lélegzetelállító, tragikus és bolygószintű forgatókönyv sötétíti el a horizontot.

Ki ment meg minket attól, hogy elpusztuljon, amit a magunkénak hittünk? Úgy tűnik, már nincs ok a reményre.

Pedig a próféta üzenete nekünk is szól:

„Meglátja a föld minden határa Istenünk szabadítását.”

Az ige feltárja Isten tetteit személyes és közös történetünkben, és arra hív, hogy nyissuk fel a szemünket, vegyük észre megváltó tervének a jeleit. Ez a terv ugyanis ott rejtőzik, és már működik például egy szenvedéllyel oktató tanárban, egy vállalkozó becsületességében, egy köztisztviselő feddhetetlenségében, egy házaspár hűségében, egy gyermek ölelésében, egy betegápoló gyengédségében, egy nagymama türelmében, vagy éppen a bűnözés ellen békésen fellépő férfiak és nők bátorságában, vagy egy befogadó közösségben.

„Meglátja a föld minden határa Istenünk szabadítását.”

Közeledik a karácsony.

A Gyermekek lefegyverző ártatlansága is jel, amelyben ismét felismerhetjük, hogy Isten türelmesen és irgalmasan jelen van az emberiség történelmében. Róla tanúskodhatunk a többséggel szembemenő döntéseinkkel: „[...] egy olyan világban, mint a miénk, ahol az erősebb, a ravaszabb törvénye érvényesül, előnyben van a könnyelműség és felelőtlenség, és ahol néha úgy tűnik, hogy mindent megbénít az anyagiasság és az önzés, ott a testvéri szeretet válaszát kell adnunk. Ez az az orvosság, mely gyógyítani tud. [...] Olyan ez, mint az isteni melegség hulláma, mely kisugárzik és tovaterjed, behatol az emberek közötti viszonyokba, megoldást ad az emberi kapcsolatokban, és lassan-lassan megváltoztatja a társadalmat.”[1] Izrael népéhez hasonlóan számunkra is itt az idő, hogy útra keljünk, hogy határozott lépést tegyünk azok felé, akik – fiatalok vagy idősek, szegények vagy menekültek, munkanélküliek vagy hajléktalanok, betegek vagy fogvatartottak – gondoskodásunk és közelségünk egy-egy gesztusára várnak, mely Isten szeretetének szelíd, de hatékony jelenlétéről tanúskodik közöttünk.

Napjainkban a remény üzenetének át kell lépnie a földrajzi határokon, melyek oly sokszor váltak

fallá vagy fájdalmas háborús fronttá, sőt a kulturális és egzisztenciális határokon is. Ezen túl még a fiatalok digitális közösségei is hatékonyan járulhatnak hozzá az agresszivitás, a magány és a kirekesztés leküzdéséhez.

Ahogy a kongói költő Henri Boukoulou írja: „[...] Ó, isteni remény! A szél kétségbeesett zokogásából kezd felhangzani a legszebb szerelmes vers kezdete: Ó holnap, ó remény!”[2]

Letizia Magri és az életige csoport gondozásában

[1] C. Lubich, Az élet igéje, 1985. május

[2] vö. AA.VV. Poeti Africani Anti-Apartheid, I vol., Edizioni dell'Arco, Milano, 2003.

forrás: fokolare.hu